

Po trzecie, skarżący podnosi, że zaskarżone rozporządzenie zostało wydane z naruszeniem jego prawa do obrony. Utrzymuje on, że Komisja nie przedstawiła żadnych dowodów, lecz ograniczyła się do twierdzeń znajdujących się w oświadczeniu Komitetu ds. Sankcji. Wobec braku dowodów, skarżący nie był w stanie wypowiedzieć się przed Komisją, co do wadliwości tych dowodów czy istniejących nieporozumień.

Po czwarte, twierdzi on, iż zamrażając jego fundusze, zarówno retrospektywnie jak i na czas nieokreślony w przyszłości, zaskarżone rozporządzenie stanowi nieuzasadnione ograniczenie jego podstawowego prawa własności.

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2010 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-117/10)

(2010/C 148/57)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoch (przedstawiciele: P. Gentili, avvocato dello Stato, G. Palmieri, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2009) 10350 z dnia 22 grudnia 2009 r. w sprawie anulowania części wkładu z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) do włoskiego programu operacyjnego POR Puglia w zakresie celu 1 (2000-2006) i

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Włoch podważa w postępowaniu przed Sądem decyzję Komisji Europejskiej C(2009) 10350 z dnia 22 grudnia

2009 r. w sprawie anulowania części wkładu z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) do włoskiego programu operacyjnego POR Puglia w zakresie celu 1 (2000-2006).

W uzasadnieniu skargi Republika Włoch podnosi następujące zarzuty.

Zarzut pierwszy: naruszenie art. 39 ust. 2 lit. c) i ust. 3 rozporządzenia nr 1260/1999⁽¹⁾, jak również art. 4 rozporządzenia nr 438/2001⁽²⁾. Skarżąca podnosi w tym zakresie, że audytorzy wspólnotowi ustalili istnienie braków systemu na poziomie kontroli pierwszego stopnia, niesygnalizowanych w trakcie kontroli postępowań przetargowych oraz wykonania umów w sprawie zamówień publicznych. Mimo że Komisja w zaskarżonej decyzji nie wykazała błędności szczegółowych argumentów Regione Puglia, wykluczających braki systemowe, zastosowała ona na podstawie art. 39 rozporządzenia nr 1260/1999 korektę ryczałtową w wysokości 10 %, tak jakby regionalne systemy kontroli pierwszego stopnia nie spełniały wymogów art. 4 rozporządzenia nr 438/2001. Tym samym Komisja naruszyła również zasadę partnerstwa.

Zarzut drugi: naruszenie art. 39 ust. 2 lit. c) i ust. 3 rozporządzenia nr 1260/1999, jak również art. 10 rozporządzenia nr 438/2001. Skarżąca dodaje w tym względzie, że zarzut drugi jest podobny do zarzutu pierwszego, dotyczy jednak kontroli drugiego stopnia, przewidzianych w art. 10 rozporządzenia nr 438/2001, które w opinii audytorów wspólnotowych wykazują regularne braki z powodu niesygnalizowanych nieprawidłowości, ujawnionych w trakcie kilku kontroli wyrwykowych, mimo że wszystkie wspomniane nieprawidłowości zostały zakwestionowane przez analizy Regione Puglia, poparte argumentami dotyczącymi stanu faktycznego i argumentami natury prawnej, których błędności Komisja nie wykazała jednak w zaskarżonej decyzji.

Zarzut trzeci: brak uzasadnienia i kolejne naruszenia art. 39 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1260/1999. Skarżąca podnosi, że decyzja jest obciążona brakiem uzasadnienia, ponieważ stwierdzając braki systemowe uzasadniające korektę ryczałtową rzędu 10 %, Komisja oparła się na sytuacji zastanej przez audytorów w 2007 r. i 2008 r., pomijając całkowicie udokumentowany przez Regione Puglia do 2009 r. rozwój ilościowy i jakościowy oraz argumenty podniesione w odpowiedzi na szczegółowe zarzuty audytorów, przytoczone w ww. zarzutach. Wniosek Komisji, jakoby istniało poważne ryzyko dla funduszu, jest zatem pozbawiony uzasadnienia.

Zarzut czwarty: naruszenie art. 12 rozporządzenia nr 1260/1999, art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 438/2001 i art. 258 TFUE oraz przekroczenie kompetencji przez stronę pozwaną. Zdaniem skarżącej Komisja nadała decydujące znaczenie, okoliczności, iż nie ujawniono rzekomych naruszeń przepisów regulujących postępowanie przetargowe. Z prawidłowej wykładni art. 12 rozporządzenia nr 1260/1999 i art. 4 rozporządzenia nr 438/2001 wynika jednak, że regularne naruszenia tych przepisów nie powodują automatycznego zastosowania korekty finansowej, ale winny prowadzić do wszczęcia postępowania w przedmiocie naruszenia z jednoczesnym zawieszeniem płatności na działania, których naruszenie dotyczy, na podstawie art. 32 ust. 3 lit. f) rozporządzenia nr 1260/1999.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiające przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. L 161, s. 1)

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 438/2001 z dnia 2 marca 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 dotyczącego zarządzania i systemów kontroli pomocy udzielanej w ramach funduszy strukturalnych (Dz.U. L 63, s. 21)

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2010 r. — USFSPEI i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-122/10)

(2010/C 148/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Union syndicale fédérale des services publics européens et internationaux (USFSPEI) (Bruksela, Belgia), Giuseppe Calo (Luksemburg, Luksemburg), Jean-Pierre Tytgat (Mamer, Luksemburg) (przedstawiciele: J.-N. Louis, A. Coolen, B. Cambier, L. Renders, S. Pappas, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 1296/2009 z dnia 23 grudnia 2009 r. dostosowującego ze skutkiem od dnia 1 lipca 2009 r. wynagrodzenia i emerytury urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej, a także współczynniki korygujące stosowane w odniesieniu do wynagrodzeń i emerytur, z zachowaniem jego skutków do chwili przyjęcia przez Radę nowego rozporządzenia, zgodnie z projektem Komisji, z mocą od dnia 1 lipca 2009 r.;

— zasądzenie od Rady zapłaty na rzecz skarżących G. Calo i J.P. Tytgata, a także pozostałych urzędników i pracowników Unii Europejskiej, zaległych wynagrodzeń i emerytur lub rent, przysługujących im od dnia 1 lipca 2009 r., powięk-

szonych o odsetki za zwłokę naliczane począwszy od dnia, gdy zaległości powinny być zostać wypłacone, według stawki ustalonej przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowania, powiększonej o dwa punkty;

— zasądzenie od Rady zapłaty na rzecz USF symbolicznego 1 EUR jako zadośćuczynienia za krzywdę poniesioną wskutek niezgodnego z prawem działania administracji polegającego na wydaniu niezgodnego z prawem rozporządzenia nr 1296/2009 z dnia 23 grudnia 2009 r.;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżący wnoszą o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 1296/2009 z dnia 23 grudnia 2009 r. dostosowującego ze skutkiem od dnia 1 lipca 2009 r. wynagrodzenia i emerytury urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej, a także współczynniki korygujące stosowane w odniesieniu do wynagrodzeń i emerytur (¹).

Na poparcie swojej skargi skarżący podnoszą niezgodny z prawem charakter rozporządzenia nr 1296/2009, obejście przepisów proceduralnych oraz naruszenie zasad lojalnej współpracy i spójności wynikających z art. 4 ust. 3 TUE.

Skarżący podnoszą również naruszenie art. 65 i 65a regulaminu pracowniczego, art. 1 i 3 załącznika XI do regulaminu pracowniczego oraz zasady zbieżności, zasady uzasadnionych oczekiwań i zasady „patere legem quam ipse fecisti”.

Podnoszą oni wreszcie naruszenie obowiązku uzasadnienia i zasady proporcjonalności.

(¹) Dz.U. 2009 L 348, s. 10.